

derhos for givet, at der bør være adgang til svangerskabsafbrydelse af hensyn til kvinden også udenfor de tilfælde, hvor der foreligger rent medicinsk indikation. Den vigtigste konklusion, man kan drage af den under 1937-loven stedfundne udvikling, er den, at der bør skabes mulighed for i størst muligt omfang at bøde på de forhold, der kan motivere ønsket om svangerskabsafbrydelse.

Specielt vedrørende den ændring, der i forhold til kommissionsudkastet er foretaget i beskrivelsen af den medicinske indikation, udtalte ministeren, at ændringen alene tilsigter en tydeliggørelse, og at bestemmelsen (§ 1, stk. 1, nr. 1), som den nu er formuleret, formentlig i alt væsentligt må siges at svare til den praksis, der har udviklet sig efter 1937-lovens gennemførelse, og han anså det for et fremskridt, at der nu ikke, som det tidligere er sket, kan rejses tvivl om lovens hensigt på dette punkt.

Ministeren understregede dernæst et andet hovedpunkt i lovforslaget, nemlig *mødrehjælpsinstitutionernes medvirken* i disse sager, herunder bestemmelsen om oprettelse af de særlige samråd, der skal tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Bestemmelserne herom hænger nøje sammen med det samtidig af socialministeren fremsatte lovforslag om mødrehjælpsinstitutioner.

Under *1. behandling* var lovforslaget genstand for en indgående drøftelse.

Edel Saunte, der var formand for svangerskabskommissionen, gav som ordfører for socialdemokratiet tilslutning til hovedlinierne i lovforslaget. Hun beklagede, at ministeren på nogle punkter ikke havde fulgt kommissionens indstilling, men udtalte, at gennemførelse af lovforslaget ville medvirke til, at sager om svangerskabsafbrydelse bliver behandlet mere ensartet over hele landet, mere frivilligt, mere behageligt og mere humant for kvinderne.

Venstres ordfører (*Ellen Poulsen*) fandt, at det statistiske materiale for såvel de lovlige som de ulovlige svangerskabsafbrydelser var så usikkert, at det havde været bedre at vente med at ændre loven, indtil man havde et mere fast grundlag at bygge på. Hun fandt, at afgrænsningen af den medicinske indikation i lovforslaget i for høj grad tangerer en social indikation, som hendes parti ikke kan tilslutte sig. Hun stillede sig tvivlende overfor, om man burde udvide fristen for afbrydelse af svangerskabet til udløbet af den 20. svangerskabsuge mod den hidtil gældende 3 måneders frist og til spørgsmålet om statstilskud til oplysningsarbejde om seksualhygiejne.

Erna Sørensen (KF) kunne i det store og hele tiltræde ministerens forslag, men ønskede lovforslaget behandlet i et udvalg, for at der påny kunne blive lejlighed til drøftelse af de enkelte problemer. Uanset at der i hendes parti ikke er enighed om, hvordan den kommende svangerskabslov skal være, kunne hun tilsige en velvillig behandling; hun håbede, at man i udvalget kunne nå frem til en samlet løsning af denne opgave.